

Dolors Miquel

Poeta

Un any després de la polèmica per la lectura del poema 'Mare nostra' al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, Dolors Miquel publica 'El guant de plàstic rosa' (Edicions 62). És un llibre de poemes fulgurant i elèctric sobre el procés de morir

PERE VIRGILI

“No vull fer mal, quan escric: és l'únic que tinc clar”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

“Tots els homes que es podreixen fan la mateixa cara. Totes les cares que es podreixen fan el mateix home. Tots els mateixos que es podreixen fan cara d'home”. Amb *El guant de plàstic rosa* (Edicions 62), Dolors Miquel va guanyar el premi de poesia Ausiàs March. Els seus versos continuen ferrint i alhora irradien una llum sobrenatural, quasi fosforescent. En aquest cas observen què passa quan desapareixem: paral·lelament a la putrefacció del cos s'activen una sèrie de mecanismes socials que la poeta exposa en un estil directe, dotat per a la creació d'imatges d'una força esfereïdora.

Per què vas començar a escriure?
És com si em preguntessis per què vaig començar a viure. Ho necessito. El moment d'ara ja ha passat, però si l'escrius en queda alguna cosa.

¿És la voluntat de retenir alguna cosa?
Escriure és una immortalitat estúpida i humana [riu]. La meva religió ha sigut la poesia. La veig com una cosa del més enllà.

Vas debutar amb *El vent i la casa tancada* el 1990, quan tenies 30 anys.

Ara ja sóc molt vella.

No ho deia en aquest sentit.
Però és la veritat! Encara em queda força vida –moriré als 83 o 84 anys– però el moment actual és complicat. Vivim en l'imperi del cos i de la joventut. Per a qualsevol ésser humà, haver de deixar això que la societat valora tant és traumàtic. Ser jove i estar guapo és fàcil, però la vellesa no ho és. Ja no creiem en déus, només ens queda el cos. Però el cos també ens deixa, com demostro a *El guant de plàstic rosa*.

Vas començar aquest llibre l'any 2000. Han passat gairebé dues dècades fins que l'has publicat.

En un moment determinat, el meu món es va enfonsar. Pares, parella, casa. Des que me'n vaig anar de Lleida no vaig parar de fer trasllats. Anava d'una banda a l'altra. I llavors es va anar morint la meua família i ho vaig anar perdent tot. Són els altres, que ens mantenen drets. Aquesta alteritat meua va desaparèixer i vaig entrar en una crisi profunda.

***El guant de plàstic rosa* és dur.**
Es tractava de mirar el procés de la mort de prop. La putrefacció, els ta-

“**EL MILLOR MITJÀ PER ANAR EN CONTRA DE LES IDEES DE LA SOCIETAT SÓN ELS POEMES**”

natoris, les maquilladores. Cada dia moren 150.000 persones al món!

Vas anar a fer investigació?
M'he documentat moltíssim. Del que he arribat a aprendre, llegir i escoltar n'explico només un 5%. Si ho hagués dit tot sí que seria terrible. Aquest llibre és esperançador si es llegeix bé. Dono una visió de la mort i de la putrefacció positiva.

Com podem veure positivament la putrefacció?

Hi ha un poema que es diu *Mosques pioneres*. Far west on en parlo. El cos, vist com una ofrena a la natura, és una imatge bonica. Abans volia que m'incineressin, però fa temps que he canviat d'opinió [riu].

Fa un any, després de la lectura del poema *Mare nostra* a l'entrega dels premis Ciutat de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, del PP, va marxar de la gala, inaugurant una llarga polèmica política, i una associació cristiana es va querellar contra tu.

La meua experiència particular no té cap importància. El que és important és que a tot Europa i a l'estat on vivim, que no és el nostre –l'estat espa-

nyol–, hi ha una sèrie de fets que ens parlen de la proliferació d'idees retrògrades, d'una dreta, un feixisme i un nazisme que estan tornant. Com poden negar els fets de l'Holocaust? Com s'atreveixen a voler esborrar la memòria col·lectiva?

***Mare nostra* era una poema que havies recitat moltes vegades abans de la polèmica.**

Amb tot aquell merder em vaig adonar que el millor mitjà per anar en contra de les idees de la societat són els poemes. Mentre no es llegeixin al Saló de Cent el dia dels premis Ciutat de Barcelona [riu], són un mitjà segur perquè la gent hi arribi i no et denunciïn.

Escriure poesia ja no té cap consideració social. És bo o dolent?

No aspiro que sigui cap moda ni que entri al *hit parade*. Mira quines coses tenen consideració social: operar-se la cara, anar-se'n a Cancún de viatge... són coses francament horribles.

Els teus versos són feministes però desapareixen sovint cap a la dona.

Totalment. Qui ensenya les dones a ser masclistes són els pares i les mares. Sobretot les mares, que tenen una influència absoluta en la criança dels fills. Hi ha un cert feminisme que, sincerament, no m'agrada. Nosaltres podem fer les construccions sexuals que ens doni la gana, però hi ha una energia masculina i una altra de femenina: si no s'uneixen la humanitat se'n va a la merda. El que ha de passar és que algun dia arribem a la igualtat.

Una de les principals revoltes de la teua poesia és contra el patriarcat?

Em revolta el fet de negar llibertat a l'individu. L'ésser humà, només pel fet de néixer hauria de tenir la possibilitat de triar el que li donés la gana. No sabem ni què és, la vida! És gairebé un miracle.

Un dels vincles que tenen els teus versos és el sentit de l'humor. ¿És un sentit de l'humor conscient o neix perquè el jo líric es passa de voltes i el que és terrorífic alhora acaba fent gràcia?

Utilitzo l'humor per tapar coses que em fan mal. Rere els meus versos humorístics hi ha una ferida. A vegades he volgut passar-me de voltes en algun vers o poema, però no faig servir l'humor per fer riure, sinó per protegir-me.

Hi ha gent que quan sent els teus versos en un recital acaba rient.

Si faig servir l'humor també protegeixo els lectors. Jo no vull fer mal, quan escric: és l'únic que tinc clar. I tampoc vull deixar la gent sense aire. Odio els poetes i els novel·listes que ofeguen. ◆◆